

Jylland, har fortalt mig om en gammel — iøvrigt forlængst afdød — Vendsysselprest, som af sin Samtid blev kaldt for den »gale Sidenius« og virkelig synes ikke at have faaet Navnet ufortjent. Efter min Onkels Fortælling maa han have været noget nær en Landevejsrøver. Han laa nok i idelige Slagsmaal rundt om paa Kroerne og gjorde næsten den ensomme Egn deroppe utryg for fredelige Vejfarende. Saavidt jeg nu husker det, var der ogsaa en Historie med en Degn, hvem han en Gang i Drukkenskab . . . med Respekt at sige knappede Permissionerne ned paa midt under Gudstjenesten, hvorpaa han i Menighedens Paasyn tildelte ham tre rungende Næveklask i Navnet Faderens, Sønnens og den Helligaands. Det var jo saadan en egen Art Opbyggelse! . . . Bøndernes Koner lod den nidkære Præstemand nok heller ikke i Fred; — men hans Bedrifter paa dette Omraade tør jeg slet ikke berøre for Damer. Dersom min gamle Jyde-Onkels Ord staar til troende — hvad de iøvrigt ikke altid gjorde — blev han da ogsaa tilsidst dømt fra Kjole og Krave og slap nok akkurat fra Galgen.«

Mens Fru Salomon havde smilet af denne Historie, hørte Jakobe paa den med et mørkt Udtryk. Og det var just ved at betragte dette Udtryk fuldt af Afsky og Uhygge, at Hr. Eybert var bleven opildnet til en ham saa uvant dristig Veltalenhed ja endog havde ladet sig forlede til